

Nejvyšší soud

prostřednictvím

Obvodního soudu

pro Prahu 1

ke sp. zn. 8 T 86/2019

Podle § 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu a ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněných

S. D. H., nar. ***, trvale bytem ***, a

G. S. a.s., IČ ***, se sídlem ***

dovolání

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2020 sp. zn. 44 To 323/2020, kterým bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 3. 2020 sp. zn. 8 T 86/2019, kterým byly obviněné zproštěny obžaloby,

a to z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. l) trestního řádu s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, neboť napadeným usnesením bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. b) trestního řádu, ačkoli rozhodnutí mu předcházející spočívalo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 3. 2020 sp. zn. 8 T 86/2019 byly obviněné S. D. H. a G. S. a. s. podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěny obžaloby pro skutky, v nichž byl u obou obviněných spatřován přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu a nebytovému prostoru podle § 208 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku. Tohoto přečinu se měly obviněné dopustit tím, že

*„I. obviněná S. D. H. od 14. 12. 2016 v P., ***, jako předseda představenstva obchodní společnosti G. S. a.s. (dříve U K. s. a.s.), IČ: *****, se sídlem P., *** (dále též jen obviněná PO), do 30. 11. 2018 užívala bez právního důvodu nebytové prostory nacházející se na pozemku parc. č. ***, jehož součástí je stavba – budova č. p. ***, k. ú. S. M., obec P., konkrétně první a druhé podzemní podlaží a první až třetí nadzemní podlaží o celkové výměře 894,14 m², ve vlastnictví H. m. P., se sídlem ***, a nebytové prostory nacházející se na pozemku parc. č. ***, jehož součástí je stavba – budova s č. p. ***, k. ú. S. M., obec P., konkrétně první a druhé podzemní podlaží a první nadzemní podlaží o celkové*

výměře 181,64 m², ve vlastnictví H. m. P., se sídlem *** (dále též jen „předmětné prostory“) a jako předsedkyně představenstva obviněné PO nezajistila vyklizení těchto předmětných prostor ke dni 13. 12. 2016, ačkoliv k tomuto datu obviněné PO skončilo uplynutím doby právo užívat předmětné prostory a k tomuto datu vznikla obviněné PO povinnost je předat vyklizené H. m. P., což vyplývalo jednak z uzavřených nájemních smluv na předmětné prostory, a dále na to byla i obviněná PO písemně upozorněna H. m. P. dopisem ze dne 30. 11. 2016, který osobně převzala obviněná S. D. H. dne 14. 12. 2016, a tuto skutečnost ostatně věděla S. D. H. již od dubna 2016, kdy bylo vypsáno výběrové řízení na pronájem předmětných prostor a do tohoto obviněnou PO jako zájemce nepřihlásila a ani nebylo vyhověno její žádosti o prodloužení pronájmu předmětných prostor, přičemž od 14. 12. 2016 nehradila v souvislosti s předmětnými prostory H. m. P. žádné platby, a to ani částku odpovídající dříve sjednanému nájemnému ani úhrady za služby poskytované v souvislosti s užíváním předmětných prostor, v důsledku čehož nemohlo H. m. P. přistoupit k uzavření nové nájemní smlouvy č. NAN/35/01/000144/2017 na předmětné prostory s obchodní společností P., s. r. o., IČ: 05037476, se sídlem *** (dále též jen „obchodní společnost P., s.r.o.“), která vyhrála výběrové řízení ze dne 1. 4. 2016 evidované pod č. SVM-6587/2016, přičemž na základě této nájemní smlouvy měla být obchodní společnost P., s.r.o. oprávněna předmětné prostory užívat od 1. 2. 2017 a zároveň povinna od této doby hradit roční nájemné ve výši 10.939.200,- Kč, k čemuž však z důvodu jednání obviněné a nepředání vyklizených předmětných prostor nemohlo dojít, a obviněná tak tímto svým jednáním způsobila za dobu od 14. 12. 2016 do 30. 11. 2018 poškozenému H. m. P., se sídlem *** (dále též jen „poškozená“ nebo „HMP“) na ušlém zisku škodu ve výši 20.055.200 Kč a za rok 2016 a 2017 na neuhrazených službách škodu ve výši 378.427 Kč, tedy celkovou škodu ve výši 20.433.625 Kč, a

II. obviněná právnická osoba G. S. a.s. (dříve U K. s. a. s.), IČ: *****, se sídlem ***, jednající předsedkyní představenstva obviněnou S. D. H. od 14. 12. 2016 do 30. 11. 2018 v P., *** užívala ke svému podnikání v pohostinství bez právního důvodu nebytové prostory nacházející se na pozemku parc. č. ***, jehož součástí je stavba – budova č. p. ***, k. ú. S. M., obec P., konkrétně první a druhé podzemní podlaží a první až třetí nadzemní podlaží o celkové výměře 894,14 m², ve vlastnictví H. m. P., se sídlem ***, a nebytové prostory nacházející se na pozemku parc. č. ***, jehož součástí je stavba – budova s č. p. ***, k. ú. S. M., obec P., konkrétně první a druhé podzemní podlaží a první nadzemní podlaží o celkové výměře 181,64 m², ve vlastnictví H. m. P., se sídlem *** (dále též jen „předmětné prostory“), a nevyklidila tyto předmětné prostory ke dni 13. 12. 2016, ačkoliv k tomuto datu obviněné PO skončilo uplynutím doby právo užívat předmětné prostory a k tomuto datu vznikla obviněné PO povinnost je předat vyklizené H. m. P., což vyplývalo jednak z uzavřených nájemních smluv na předmětné prostory, a dále na to byla i obviněná PO písemně upozorněna H. m. P. dopisem ze dne 30. 11. 2016, který osobně převzala předsedkyně představenstva obviněná S. D. H. dne 14. 12. 2016, a tuto skutečnost ostatně věděla předsedkyně představenstva obviněná S. D. H. již od dubna 2016, kdy bylo vypsáno výběrové řízení na pronájem předmětných prostor a do tohoto se obviněná PO jako zájemce nepřihlásila a ani její žádosti o prodloužení pronájmu předmětných prostor nebylo vyhověno, přičemž od 14. 12. 2016 nehradila v souvislosti s předmětnými prostory H. m. P. žádné platby, a to ani částku odpovídající dříve sjednanému nájemnému ani úhrady za služby poskytované v souvislosti s užíváním předmětných prostor, v důsledku čehož nemohlo H. m. P. přistoupit k uzavření nové nájemní smlouvy č. NAN/35/01/000144/2017 na předmětné prostory s obchodní společností P., s. r. o., IČ: ***, se sídlem ***

(dále též jen „obchodní společnost P., s.r.o.“), která vyhrála výběrové řízení ze dne 1. 4. 2016 evidované pod č. SVM-6587/2016, přičemž na základě této nájemní smlouvy měla být obchodní společnost P., s.r.o. oprávněna předmětné prostory užívat od 1. 2. 2017 a zároveň povinna od této doby hradit roční nájemné ve výši 10.939.200,- Kč, k čemuž však z důvodu jednání obviněné PO a nepředání vyklizených předmětných prostor nemohlo dojít, a obviněná PO tak tímto svým jednáním způsobila za dobu od 14. 12. 2016 do 30. 11. 2018 poškozenému H. m. P., se sídlem *** (dále též jen „poškozená“ nebo „HMP“) na ušlém zisku škodu ve výši 20.055.200 Kč a za rok 2016 a 2017 na neuhrazených službách škodu ve výši 378.427 Kč, tedy celkovou škodu ve výši 20.433.625 Kč.

2. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu bylo poškozené H. m. P. se sídlem *** s nárokem na náhradu škody odkázáno na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti zprošťujícímu rozsudku podala státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 odvolání v neprospěch obou obviněných. O takto podaném odvolání rozhodl Městský soud v Praze nyní napadeným usnesením ze dne 27. 10. 2020 sp. zn. 44 To 323/2020 tak, že je podle § 256 trestního řádu zamítl jako nedůvodné.

4. K důvodům zprošťujícího výroku nalézací soud uvedl, že obě obviněné užívaly daný bytový prostor bez řádného titulu, čehož si byly vědomy. Považoval tak za vyvrácenou obhajobu obviněné S. D. H., podle které se domnívala, že nájemní smlouva se prodloužila o jeden rok. Současně však odvolací soud poněkud rozporně konstatoval, že obviněné „nenaplnily skutkovou podstatu přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytového prostoru dle § 208 odst. 1,3 písm. b) trestního zákoníku tím, že by jednoznačně protiprávně užívaly nebytový prostor jiného a způsobily tak škodu velkého rozsahu“ (bod 9. odůvodnění rozhodnutí). Další obsáhlou argumentaci nalézacího soudu lze shrnout tak, že podle názoru soudu s ohledem na okolnosti případu nedosahuje jednání obviněných takového stupně společenské škodlivosti, aby mohlo být posouzeno jako jednání trestněprávní. Jako zásadní okolnost odůvodňující aplikaci postupu podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku prvoinstanční soud označil skutečnost, že k vyklizení obviněnými neoprávněně užívaného nebytového prostoru a k jeho předání novému nájemci nedošlo z důvodu neposkytnutí potřebné součinnosti ze strany Magistrátu h. m. P., konkrétně součinnosti potřebné k uzavření a realizaci dohody o předání, resp. prodeji mobiliáře restaurace mezi obviněnými a novým nájemcem nebytových prostor, aby mohl být zachován provoz restaurace. Podle názoru nalézacího soudu Magistrát h. m. P. svým odmítavým postojem k poskytnutí součinnosti k tomu, aby skutečně mohlo dojít k předání nebytových prostor mezi stávajícím a novým nájemcem, stejně jako svými dalšími kroky spočívajícími v odkládání uzavření smlouvy s novým nájemcem a v následném zrušení výběrového řízení, z něhož nový nájemce vzešel, výrazně přispěl k tomu, že obviněné dál užívaly objekt bez právního titulu. Soud proto neshledal důvody pro uplatnění trestní odpovědnosti obviněných.

5. Odvolací soud v reakci na odvolací námitky státní zástupkyně rovněž připustil, že u obviněných byla naplněna jak objektivní, tak i subjektivní stránka žalovaného trestného činu. Ve shodě s nalézacím soudem však konstatoval, že jednání obviněných není natolik závažné, resp. společensky škodlivé, aby se stalo předmětem jednání trestního soudu. Konstatoval, že stíhaný přečin může být spáchán různými formami jednání pachatele s rozdílnou mírou závažnosti, a na podporu závěrů o nízké společenské škodlivosti jednání obviněných poukázal

na předchozí po dlouhou dobu trvající bezproblémové užívání nebytových prostor obviněnými, kdy nájemné i služby byly řádně hrazeny. Dále soud zdůraznil, že obviněná S. D. H. měla k předmětnému objektu silný vztah, protože celý podnik se svým otcem vybudovala a dlouhodobě provozovala. Nelze ji podle odvolacího soudu vnímat jako osobu, která by zarputile odmítala prostory opustit a narušovala vlastnické právo Magistrátu h. m. P., s nímž dlouhodobě jednala, stejně jako jednala s novým nájemcem ohledně předání mobiliáře restaurace. Ve shodě s nalézacím soudem označil odvolací soud za další okolnost zásadní měrou snižující závažnost jednání obviněných skutečnost, že Magistrát h. m. P. posléze přistoupil ke zrušení výběrového řízení, neuzavřel nájemní smlouvu s vítěznou společností P., s.r.o. a dosud nepřistoupil k vyhlášení nového výběrového řízení, v důsledku čehož nejsou prostory komerčně využívány a jejich vlastník z nich nemá vůbec žádný příjem, který by mu jinak plynul z nájmu. Za nepochopitelný a nesmyslný označil odvolací soud postup poškozeného, pokud podmiňoval předání prostor novému nájemci jejich úplným vyklizením nájemcem dřívějším, ačkoli nový nájemce měl o mobiliář restaurace zájem. Pokud jde o obviněným přičítanou škodu v podobě ušlého zisku, měl odvolací soud za to, že není nutné se zjištěními o výši škody polemizovat vzhledem k tomu, že „nebyla naplněna skutková podstata žalovanému přečinu v jejím základním tvaru“. Označil nicméně škodu za zcela mechanicky vypočtenou a uvedl, že vznik této škody si svým nevysvětlitelným a laxním přístupem zavinil do jisté míry sám Magistrát h. m. P., a bylo by proto nesprávné a nemorální za těchto okolností škodu přičítat k tíži obviněných. Ve věci proto podle odvolacího soudu jde o spor mezi obviněnými a magistrátem, který měl být řešen v občanskoprávním řízení. Odvolací soud proto neshledal námitky státní zástupkyně za opodstatněné.

6. S názory soudů obou stupňů, podle kterých stíhaný skutek není trestným činem pro nedostatek jeho společenské škodlivosti, se však nelze ztotožnit.

7. Přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 208 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo protiprávně obsadí nebo užívá dům, byt nebo nebytový prostor jiného, a způsobí takovým činem škodu velkého rozsahu.

8. V obecné rovině lze uvést, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba za jeho spáchání vyvodit trestní odpovědnost. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, v nichž nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní pouze za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá ani běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 trestního zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného

činu a dalším okolnostem případu. (Viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2012 publikované pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.).

9. Z výše uvedeného vyplývá, že (i přes některé v odůvodnění rozhodnutí použité nepřiléhavé formulace o nenaplnění skutkové podstaty stíhaného přečinu) nalézací i odvolací soud shledaly, že obviněné svým jednáním po subjektivní i objektivní stránce naplnily všechny znaky minimálně základní skutkové podstaty přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 1 trestního zákoníku. To platí i v případě, že by byly akceptovány pochybnosti odvolacího soudu o možnosti přičítat obviněným v plné výši způsobení v obžalobě uvedené škody, když škoda není znakem základní skutkové podstaty trestného činu podle § 208 odst. 1 trestního zákoníku. K tomu lze jen dodat, že načrtnuté úvahy odvolacího soudu o spoluzavinění poškozeného by mohly mít význam spíše pro rozhodování o náhradě škody, nikoli však pro vlastní posouzení škody jako znaku kvalifikované skutkové podstaty žalovaného trestného činu.

10. Jediným důvodem vydání zprošťujícího rozhodnutí tedy zůstala dle soudů nedostatečná společenská škodlivost jednání obviněných. V tomto směru pak je nutno konstatovat, že ze strany soudů nedošlo k objektivnímu a vyváženému zohlednění všech okolností majících vliv na vyhodnocení závažnosti jednání obviněných.

11. Se soudy lze v obecné rovině souhlasit v tom směru, že neoprávněné užívání nebytových prostor, které obviněné předtím užívaly po právu, je poněkud méně společensky škodlivé, než neoprávněné obsazení takových prostor. Na druhou stranu však nelze pomíjet existenci dalších okolností případu, které naopak společenskou škodlivost jednání obviněných výrazně zvyšují.

12. Jde především o dobu, po níž se obviněné dopouštěly protiprávního jednání. Toto jednání započalo dne 14. 12. 2016 po uplynutí smluvně dohodnuté doby nájmu nebytových prostor a poté, kdy vlastník objektu obviněné již dne 30. 11. 2016 na tuto skutečnost upozornil a vyzval je k vyklizení a předání prostor nejpozději ke dni 13. 12. 2016. Následně bylo protiprávní jednání pácháno po dobu téměř dvou let, a to i poté, kdy vlastník objektu podal dne 20. 3. 2017 u Obvodního soudu pro Prahu 1 návrh na vyklizení nebytových prostor (viz bod 8. na str. 17. rozhodnutí nalézacího soudu). Je tedy zcela zřejmé, že využití prostředků civilního práva k odstranění protiprávního stavu navozeného jednáním obviněných nebylo postačující a míjelo se účinkem. Proto lze považovat za zcela nepřiléhavé tvrzení soudů, že šlo o spor, který měl být řešen v občanskoprávním řízení. Takový postup by byl namístě pouze v případě, že by obviněné předmětné prostory řádně vyklidily a sporné by zůstaly některé otázky peněžních nároků mezi nájemcem a pronajímatelem. Pro úplnost lze dodat, že řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 31 C 52/2017 skončilo až dne 27. 9. 2019, kdy byl návrh vzat zpět.

13. Nelze dále přehlédnout, že obviněné předmětné prostory po určitou dobu užívaly i po zahájení trestního stíhání (usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání ze dne 30. 11. 2018 obviněná S. D. H. převzala dne 12. 12. 2018), a to nejméně do dne 29. 4. 2019, kdy fakticky ukončily provozování pohostinské činnosti a klíče od objektu předaly správcovské firmě. Faktické počínání obviněné S. D. H. tedy neodpovídá úvahám soudů o tom, že nešlo o osobu, která „zarputile odmítala prostory opustit“.

14. Za podstatnou z hlediska posouzení závažnosti jednání obviněných je třeba považovat též skutečnost, že po celou dobu neoprávněného užívání objektu obviněné vlastníkové ničeho nehradily, užívaly jej zcela zdarma, a to navzdory tomu, že samy z užívání nebytových prostorů finančně profitovaly, neboť v předmětném objektu nalézajícím se z hlediska komerčního využití na vysoce lukrativním místě i nadále provozovaly restaurační zařízení. Vlastníkovi objektu tak byla nepochybně způsobena i majetková újma, která jen na neuhrazených službách za období od 14. 12. 2016 do 31. 12. 2017 dosahuje částky 378.425 Kč, přičemž další majetkovou újmu představuje ušlý zisk odpovídající v daném místě obvyklému nájemnému.

15. Za moment výrazně snižující škodlivost jednání obviněných považovaly soudy obou stupňů zejména neposkytnutí potřebné součinnosti Magistrátem h. m. P. při předání předmětných prostor, resp. prodeji mobiliáře restaurace mezi obviněnými a novým nájemcem nebytových prostor, jakož i následný postup nájemce (zrušení výběrového řízení, neuzavření smlouvy s novým nájemcem), který soudy hodnotily značně kriticky. Ačkoli lze v tomto směru soudy vysloveným výhradám do jisté míry přisvědčit, zejména pokud jde o následný postup poškozeného vedoucí k faktickému nevyužívání předmětných prostor, nemůže takový postup poškozeného ničeho změnit na skutečnosti, že obviněné byly po ukončení doby nájmu povinny nebytové prostory vyklidit, přičemž splnění této povinnosti nelze podmiňovat tím, že jejich vlastník bude zprostředkovávat či jiným způsobem vstupovat do vzájemných majetkových vztahů mezi dosavadním a novým nájemcem nebytových prostor. Na protiprávnosti jednání obviněných též nic nemění otázka, jakým způsobem s nebytovými prostory jejich vlastník následně nakládal a zda, příp. s kým, uzavřel či neuzavřel novou nájemní smlouvu. V tomto směru ostatně soudy pominuly souvislost následného postupu vlastníka právě s dlouhodobými průtahy při vyklizení předmětných prostor. Lze dodat, že, pokud měly obviněné zájem předmětné prostory dále užívat i po uplynutí sjednané doby nájmu a obviněná D. H. měla k těmto prostorům osobní vztah, měly možnost účastnit se vyhlášeného výběrového řízení. Pokud tak neučinily, nelze jejich následně zvolený způsob dalšího již protiprávního užívání nebytových prostor nemístně bagatelizovat.

16. Soudy obou stupňů tedy při posuzování společenské škodlivosti činu přeceňují některé problematické momenty v postupu poškozeného, další hlediska týkající se zejména způsobu a okolností spáchání činu však zcela pomíjejí. Konkrétní zjištěné skutkové okolnosti nenasvědčují tomu, že by jednání obviněných nedosahovalo ani té míry společenské škodlivosti, jaká by odpovídala běžně se vyskytujícím případům přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 trestního zákoníku. Toto jednání je naopak třeba považovat za zcela typický, běžný případ stíhaného přečinu. Protiprávní užívání nebytových prostor trvalo téměř dva roky, bylo cílené a vedené záměrem navzdory uplynutí smluvně dohodnuté doby nájmu si i nadále zachovat možnost využívat lukrativních nebytových prostor za účelem výdělečné podnikatelské činnosti, a to i za cenu, že bude majiteli těchto prostor způsobena škoda na neuhrazených službách a ušlém nájemném. Nelze proto dospět k závěru, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty a že je namístě neuplatnění trestního postihu s odkazem na nedostatek společenské škodlivosti činu a zásadu subsidiarity trestní represe (§ 12 odst. 2 trestního zákoníku).

17. Lze tak shrnout, že pokud Obvodní soud pro Prahu 1 dospěl k závěru, že žalovaný skutek není trestným činem pro nedostatek společenské škodlivosti, zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Městský soud v Praze, který jako soud odvolací toto pochybení nenapravil a odvolání státního zástupce naopak zamítl podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné, své rozhodnutí zatížil vadou ve smyslu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) trestního řádu v jeho druhé alternativě.

S ohledem na popsané skutečnosti

navrhuji,

aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit podle § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu:

1. podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 trestního řádu zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2020 sp. zn. 44 To 323/2020, dále zrušil i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 3. 2020 sp. zn. 8 T 86/2019, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
2. a dále postupoval podle § 265l odst. 1 trestního řádu a přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 1, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Pokud by Nejvyšší soud shledal, že v posuzované věci je nutno rozhodnout jiným než navrhovaným způsobem, vyjadřuji i pro tento případ souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. c) trestního řádu].

Brno 7. ledna 2021

JUDr. Pavel Zeman
nejvyšší státní zástupce